

νῶ πολὺ Πόντ. (Τραπ.): *Τδίπ ἐγούλᾱσες* (τδίπ= ἔλως διόλου, τελείως). *Γουλᾱσμένος εἶσαι*. 5) Αἰσθάνομαι τᾶσιν πρὸς ἑμετον, ναυτιῶ Ρόδ. Συνών. εἰς λ. ἄν α γ ο υ λ ι ᾱ ζ ῶ 3. 6) Μεταφ., ἀποστρέφομαι τι ἐξ ἀηδίας Ρόδ. (Σάλακ.) *Γουλγιάζω τὸ φαῖ*. Συνών. ἀ η δ ι ᾱ ζ ῶ, ἄ ν α γ ο υ λ ι ᾱ ζ ῶ 4β. 7) Μεταφ., ἐμφράττομαι, α) ἐπὶ ἀνεμομύλου οὔτινος ἐμφράττεται τὸ στόμιον (ἡ γ ο υ λ ᾱ, τὸ ὅπ. βλ.), διὰ τοῦ ὁποίου κατέρχεται ὁ πρὸς ἄλυσιν σῖτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπ. (Δαιμον.): *Ὁ μύλος ὀυλιάζει ὅτι νά ναι πανισμένο τὸ ἔννημα καὶ δὲ δὸ κόβγει καὶ ἑμίζ ἐκείνη ἰὰ ἡ τρῶπα πού πέφτει τὸ ἔννημα μέσα δὲ δὸ κόβγει δηλαδὴ (πανισμένο = νοτισμένον) Ἀπύρανθ. β) ἐπὶ ἀρότρου, τὸ ὁποῖον ἔχει χαμηλὴν τὴν γ ο υ λ ᾱ ν (τὸ ὅπ. βλ.) καὶ κατὰ τὴν ἄροσιν ἐμφράττεται ἀπὸ τὰ χόρτα τὸ μεταξὺ τῆς γούλας καὶ τῆς βάσεως τοῦ ἀρότρου κενὸν καὶ δυσχεραίνεται τὸ ὄργωμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Ἀμαν εἶναι ἡ οὔλα χαμηλή, ὀυλιάζει καὶ πιάνει ἔτσαιᾱ-δὲ τὰ χόρτα καὶ δὲ διάνει τὸ νί*.*

γουλιάζω (II) Κύθηρ. Λευκ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ ι (II) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί ᾱ ζ ῶ.

Κτυπῶ ἰσχυρῶς ἐπὶ λείου λίθου καὶ τρίβω ἐπ' αὐτοῦ τὸν ὀκτάποδα, ἵνα ἡ σάρξ αὐτοῦ καταστῇ τρυφερὰ καὶ εὐχάριστος κατὰ τὴν μάσησιν ἐνθ' ἄν. Συνών. γ ο υ λ ι ᾱ ζ ῶ (II), σ γ ο υ ρ α ῖ ν ω.

γουλιάζω (III) ἐνιχ. ὀυλιάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ ὸ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί ᾱ ζ ῶ.

Ἐπὶ ζῶων, δὲν δύνامي νὰ μασήσω, διότι κατὰ τὴν μάσησιν ὠρισμένου εἶδους τροφῆς, ἐπικάθεται ἐπὶ τῶν οὐλῶν ἐπίστρωμα τῆς τροφῆς ταύτης καὶ ἐμποδίζει τὴν περαιτέρω μάσησιν ἐνθ' ἄν.: *Ἄμα δρώη τὸ ζωδόβολο ψωμί, ψιλὰ πίτερρα πιάνουσι μέσ' ὅς τὰ οὔλα δον. Ἐούλιασε γαί δὲ βορεῖ νὰ μασηῇ Ἀπύρανθ.*

γουλιαμαῖς ὁ, ἥπ. (Κουκούλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ ι (II).

1) Σωρὸς λίθων. 2) Συνεκδ., μεγάλη ποσότης, πλῆθος: *Ἐπλυνά σήμωρα ἕνα γουλιαμᾱ σκ'τιὰ ἀπ' τοῦ πουργό. Ἐχον ἕνα γουλιαμᾱ κιοὸ νὰ σὶ δῶ.*

γουλιάρεμαν τό, ἀμάρτ. γ'λᾱρεμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ο υ λ ι ᾱ ρ ε ὕ ω (I).

Τὸ τρώγειν τὰ ὑπολείμματα τροφῆς ζῶων εἰς τὴν φάτνην.

γουλιαρεύω ἀμάρτ. γ'λᾱρεύω Πόντ. (Σάντ.) γ'λιαρεύον Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ο υ λ ι ᾱ ρ ε ὕ ω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ε ὕ ω.

1) Ἐπὶ ζῶων, τρώγω τὰ εἰς τὴν φάτνην ὑπολείμματα τροφῆς Πόντ. (Σάντ.) 2) Γίνομαι λαίμαργος Ἰμβρ.

γουλιάρης ἐπίθ., Βιθυν. (Παλλαδάρ.) Θήρ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Ἰων. (Μπουρνόβ.) Καππ. (Συνασσ.) Κύπρ. Κωνπλ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Οἶν. Σινώπ.) Σκυρ. Χίος — Λεξ. Βάιγ. Αἶν. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. γουλᾱρης Πόντ. (Κερασ. Νικόπ. Οἶν.) γουλᾱρ'ς Πόντ. γουλᾱρ'ς Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) γουλᾱρ'ς Θράκ. (Γέν. Μάδυτ. Σκοπ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Κύζ. Πάνορμ.) γ'λιᾱρ'ς Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Αἶν. Ἐπιβάτ. Τσακίλ.) Ἰμβρ. Λέσβ. Λήμν. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σαμοθρ. γ'λιᾱρ'ς Θάσ. βουλᾱρης Κύπρ. βουλ-λιᾱρης Κύπρ. (Πιτσιλ.) ὀυλιᾱρης Νάξ. (Ἀπύρανθ.) δουλᾱρης Μακεδ.

(Χαλκιδ.) Θηλ. γουλᾱρία Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) γουλᾱρία Πόντ. (Κοτύωρ.) γουλᾱριᾱ Λεξ. Βάιγ. γουλᾱραινα Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) γ'λιᾱρ'σσα Θράκ. (Αἶν.) βουλ-λιᾱρα Κύπρ. Οὐδ. γουλᾱρικο ἐνιχ. καὶ Πόντ. (Οἶν.) γουλᾱρικον Πόντ. (Κερασ.) γουλᾱρ'κον Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) γουλᾱρ'κον Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ ᾱ (I) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί ᾱ ρ ε ὕ ω. Οἱ τύπ. γ ο υ λ ι ᾱ ρ ε ὕ ω καὶ γ ο υ λ ι ᾱ ρ ε ὕ ᾱ καὶ εἰς Σομ.

1) Γ ο υ λ ᾱ ρ ᾱ ς, γ ο υ λ ᾱ ρ ε ὕ ω, τὰ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: *Πολὺ γουλᾱρης ἄθροπος! Βιθυν. (Παλλαδάρ.) Μπρέ, τὸ γουλᾱρ' πόσο τρώγ'! Θράκ. (Σκοπ.) Δὲν ἄφ'κι ὁ γ'λιᾱρ'ς μ'δὲ μινὰ β'κίτσα γιὰ τὰ μένα Θράκ. (Τσακίλ.) Εἵντα γουλᾱρης πού ὄσαι, μωρέ! Κύπρ. Πολλὰ γουλᾱρία γυναικα εἶσαι Πόντ. (Τραπ.) || Γνωμ. Τὸν καλομαθημένο γουλᾱρη μὴ δόνε πῆς (= δὲν πρέπει νὰ ἀποδίδωμεν εἰς τινὰ μεμπτὴν ιδιότητα τὴν ὁποῖαν δὲν ἔχει) Θήρ. Τὸ γνωμ. εἰς παραλλαγ. κ. ἄ. Ἀπ' δού γατσίβελον βγάγ'ς, ἀπ' δού γ'λιᾱρ' δὲ βγάγ'ς (εὐκολώτερον δύναισι νὰ λάβῃς κᾶτι ἀπὸ τὸν φιλάργυρον παρὰ ἀπὸ τὸν λαίμαργον) Ἰμβρ. Ἀπ' ἀκριβὸ τρώς, ἀπὸ γ'λιᾱρ' δὲ δρώς (ὅμοιον μὲ τὸ προηγούμεν.) Λέσβ. Ὁ φιλάργυρος δίνει, ὁ γ'λιᾱρ'ς δὲ δίνει (ὅμοιον μὲ τὸ προηγούμεν.) αὐτόθ. || Παροιμ. Ὁ φτειριᾱρης κνήδεκετον κι ὁ γουλᾱρης κοίταζεν (ὁ φτειριῶν ἐκνήθετο καὶ ὁ λαίμαργος ἐθεώρει ἐπὶ λαίμαργου, ὅστις παρανοεῖ πᾶσαν κίνησιν τοῦ ἄλλου, προσδοκῶν πάντοτε νὰ λάβῃ λείχνημά τι) Πόντ. (Σινώπ.) Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ. Συνών. βλ. εἰς λ. γ ο υ λ ᾱ ρ ε ὕ ω.*

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουλᾱρης Ζάκ.

2) Τὸ θηλ. ὑπὸ τὸν τύπ. βουλ-λιᾱρα καὶ ὡς οὐσ., ἡ λαίμαργία Κύπρ. (Πιτσιλ.): *Φάουσαβ, βουλ-λιᾱρα ὅν ἔδδει πάνω του!*

γουλιαρίζω ἐνιχ. γ'λιαρίζον Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ο υ λ ι ᾱ ρ ε ὕ ω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί ᾱ ζ ῶ.

Ὁρέγομαι φαγητοῦ τινὸς ἐνθ' ἄν.

γουλιάρικα ἐπίρρ. Λεξ. Βάιγ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ο υ λ ι ᾱ ρ ε ὕ ω. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

Λαίμαργως, μετὰ βουλιμίας.

γουλιάρικός ἐπίθ. Λεξ. Βάιγ. Αἶν. Οὐδ. ὀυλιᾱρικο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ γ ο υ λ ι ᾱ ρ ε ὕ ω οὐδ. τοῦ ἐπιθ. γ ο υ λ ι ᾱ ρ ε ὕ ω. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Γ ο υ λ ι ᾱ ρ ε ὕ ω, τὸ ὅπ. βλ., Λεξ. Βάιγ. Αἶν. 2) Ἐπὶ ἀρότρου, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔνεκα τῆς χαμηλῆς αὐτοῦ γούλας (βλ. γ ο υ λ ᾱ (I) 7) δὲν ἀροτριᾷ καλῶς, διότι κατὰ τὴν ἄροσιν συμμαζεύει εἰς τὴν θέσιν τῆς γούλας παρὰ τὴν βάσιν τοῦ ἀρότρου τὰ ἐκρίζουμένα χόρτα καὶ ἐμποδίζει οὕτω τὸ ὕνιον νὰ εἰσχωρῇ εἰς τὸ ἔδαφος Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Ἀμαν εἶναι ἡ οὔλα χαμηλή, λένε πῶς εἶναι ὀυλιᾱρικο τὸ σύνεργο καὶ ὀυλιᾱζει καὶ πιάνει ἔτσαιᾱ-δὲ τὰ χόρτα καὶ δὲ διάνει τὸ νί*.

γουλιάριν τό, ἀμάρτ. γουλᾱριν Πόντ. (Κερασ.) γουλᾱρ' Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Πληθ. γ'λᾱρᾱ Πόντ. ἀγ'λᾱρᾱ Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ ᾱ (I) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί ᾱ ρ ε ὕ ω.

1) Ὑπόλειμμα τροφῆς. 2) Ὑπόλειμμα τροφῆς ζώων εἰς τὴν φάτην.

γουλιαρωσύνη ἡ, ἐνιαχ. γ' λιαρουδύνη Ἰμβρ. γ' λιαουσύνη Σαμοθρ. γ' λιαουουσύνη Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ο υ λ ι ἄ ρ η ς.

Ἡ λαιμαργία ἐνθ' ἄν.: Τίτου τοῦ πιδὶ δὲ τααβυέτι ἡ γ' λιαουουσύνη τ' (= τοῦτου τοῦ παιδιοῦ δὲν ὑποφέρεται ἡ λαιμαργία του) Σαμοθρ.

γούλιασμα τό, βλ. ὄλισμα.

γούλιασμα τό, Κρήτ. (Χαν. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ο υ λ ι ἄ ρ ω (I).

Ἡ συγκέντρωσις τροφῆς εἰς τὴν γ ο υ λ α τῶν πτηνῶν.

γουλιάτης ἐπιθ. ἀμάρτ. γουλῆτες Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ α (I) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ι ἄ τ η ς, παρὰ τὴν ὁπ. καὶ - ᾱ τ ε ς.

Γ ο υ λ ι ἄ ρ η ς 1, τὸ ὁπ. βλ.

γουλιατὸς ὁ, ἐνιαχ. γουλιατὸς Ρόδ. γουλγιατὸς Ρόδ. (Σάλακ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ο υ λ ι ἄ ρ ω (I).

Ἀναγ ο υ λ ι α τ ὸ ς 1, τὸ ὁπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Μοῦ ῥκεται γουλγιατὸς Ρόδ. (Σάλακ.)

γουλιδάκι τό, Α. Κρήτ. (πολλαχ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. γ ο υ λ ι ἴ δ ι.

Μικρὸς βλωμός, μικρὸν τεμάχιον: Πολὺ μικρὰ γουλιδάκια τὸ κοφες τὸ κρέας. Μοῦτε γουλιδάκι δὲ δοῦ ὅσως ἀπὸ τὸ λαγό.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουλιδάκης Κρήτ. ("Αγιος Νικόλ. Ἱεράπ. Σητ.)

γουλίδι τό, Κρήτ. ("Αγιος Γεώργ. Ἀχεντρ. Βιάνν. Κίσ. Λασιθ. Ρέθυμν. Σητ. Χαν. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ ι (II).

1) Τὸ τεμάχιον, ἐπὶ τυροῦ κυριολεκτούμενον: Κρήτ. (Βιάνν. κ. ἄ.): Δῶσε μου ἓνα γουλίδι τυρὶ (μικρὸν τεμάχιον τυροῦ προσφερόμενον συνήθως μὲ τὸ ἄκρον αἰχμηρᾶς μαχαίρας). Συνών. γ ο υ λ ι ἄ (I) 1, μ π ο υ κ κ ι ἄ.

2) Ποσότης τυροῦ φερομένη εἰς τὸ ἐμπόριον τυποποιημένη εἰς σχῆμα κολούρου κώνου, κυλίνδρου ἢ σφαίρας Κρήτ. ἐνθ' ἄν.: Λίγα γουλιδία τυρὶ ἐκάμαμε, γιατί ἐκακοπήγανε τὰ δζά μας ὀφέτος Κρήτ. (Σητ.) Ἐπῆρα ἓνα γουλίδι τυρὶ κ' εὐρέθηκε νὰ ᾿χη πηδητούλους (= σκουλήκια) αὐτόθ. Βάνει σὲ μιὰ βετσέτα ἓνα βετεινὸ ψημένο, ἓνα γουλίδι τυρὶ γερό καὶ γεμίζει κ' ἓνα δουλούμι κρασί (γερό = ὀλόκληρο) αὐτόθ. Μισὸ γουλίδι τυρὶ θέλει ᾿ς τὴ γαθιά δον γιὰ νὰ χορτάση Α. Κρήτ. Νὰ βρῶ θέλω κοδὸ νὰ πουσουνίσω δυὸ γουλιδία τυρὶ; (= θὰ βρῶ ἄραγε νὰ ψωνίσω - ν' ἀγοράσω - δυὸ κεφάλια τυρὶ;) Κρήτ. ("Αγιος Γεώργ.) Πόσα γουλιδία τυρὶ ἐκαμεν ὀφέτος ὁ βοσκός; Κρήτ. Ἐκάμαμε πέδε γουλιδία καὶ πέδε ἀθοτύρους αὐτόθ. Συνών. κ ε φ ἄ λ ι, κ ο μ μ ἄ τ ι. β) Μεταφ., ἐξόγκωμα ἐπὶ τῆς ράχεως, κύφωσις Κρήτ. (Κίσ. Λασιθ. κ. ἄ.): Δὲ θεωρεῖ τὸ γουλίδι ποῦ ᾿χει ᾿ς τὴ ράχη παρὰ γυρεύει νύφη Κίσ. || Ἀσμ.

Μιὰ μαδινιάδα δὰ σοῦ πῶ καλὴ κακὴ, ὡς λάχη, σὰ δὲ γουλίδι τὸ τυρὶν, ἀποὺ βαστᾶς ᾿ς τὴ ράχη

Συνών. κ α μ π ο ὑ ρ α, κ α σ ε ρ ἄ κ ι, τ ὕ ρ α κ ο ς.

3) Ἐκλεκτὸν καὶ σαρκῶδες μέρος ἀπὸ ἐψημένον κρέας ζώου, κυρίως ἀπὸ μηρὸν προβάτου Κρήτ. (Ἀχεντρ.) Συνών. κ ο - φ ἴ δ ι.

γουλιέλμος ὁ, Ἴων. (Σμύρν.) Ναύστ. γουλιέρμος Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ κυρ. ὀν. Γ ο υ λ ι ἑ λ μ ο ς. Ἡ σημ. ἐκ τῆς γαλλικῆς ἐνθα guillaume δηλοῖ εἶδος λεπτουργικοῦ ἐργαλείου.

Ξύλινον λεπτουργικὸν ἐργαλεῖον μετὰ σιδηρᾶς λεπίδος, ὡς τῆς πλάνης ἐνθ' ἄν. Συνών. γ κ ι ν ὸ σ ο ς.

γούλιερας ὁ, Ἑρεια. Κέρκ. (Αὐχίον. Καρουσ. Κασσιόπ. Περούλ. Ραχτ.) γούλιαρας Χελδρ., 125 ἀγούλιαρας Χελδρ., 125 γούλιαρος Πελοπ. (Λεχαίν.) γούνερας Κέρκ. (Αὐχίον. Καρουσ. Περούλ. Ραχτ.) ἀβγούλιερο τό, Πελοπ. (Ἀχαῖα).

Τὸ Βυζαντ. β ο ὑ λ ε ρ ι ς, τὸ ὁπ. βλ. εἰς Δουκ. Οἱ τύπ. τοῦ παρόντος λήμματος ἐκ παραδρομῆς δὲν συμπεριελήφθησαν εἰς τὸ παρετυμολογηθὲν λῆμμα β ἑ λ ι ο υ ρ α ς.

1) Τὸ φυτὸν Σόργον τὸ χαλέπιον (Sorgum halepense) τῆς οἰκογ. τῶν Ἀγρωστιδῶν (Gramineae) τῆς τάξεως τῶν Λεπυρανθῶν (Glumiflorae) ἐνθ' ἄν.: Τὸ ἀγριοφλέσκονο κάνει ρίζες σὰ δὲ γούνερα Κέρκ. (Αὐχίον.) Συνών. β ἑ λ ι ο υ ρ α ς, κ α λ α μ ἄ γ ρ α. 2) Τὸ φυτὸν Ἀνδροπάγων ὁ Ἰσχαμος, τῆς οἰκογ. τῶν Ἀγρωστιδῶν (Gramineae) Κέρκ. (Αὐχίον. Καρουσ. Περούλ.): Ἐγρόφησ' ἀπὸ γούνερα τὸ βόι Αὐχίον. Συνών. β ἑ λ ι ο υ ρ α ς. 3) Εἶδος κύπερης Κέρκ. (Κασσιόπ.) Συνών. κ α σ τ ρ ἄ β α.

γουλιέρης ἐπιθ. ἀμάρτ. Θηλ. γουλιέρα Κάμπ. (Βολιάδ. Ἐλυμπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ α (I) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ι ἑ - ρ η ς.

Φλύαρος ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Ἡρτ' ἡ γουλιέρα τῆς βολᾶς μὲ τὴν ἀλ-λήθωρή της γιὰ νὰ τῆς βρῇ τήτ - τύχη της ᾿σὰ τσαὶ τὴν εἰτσή της Βολιάδ.

γουλίζω (I) Κρήτ. Πελοπ. (Κάμπος Λακων.) — Λεξ. Δημητρ. γ' λίζω Ἡπ. (Ζαγόρ.) Λέσβ. (Πολυχνῖτ.) βουλῶ Νίσυρ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ α (I) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ι ζ ω.

1) Τρώγω Κρήτ.: Κόπιασε νὰ γουλίσωμε! — Λήγη ὦρα ᾿ναι ποῦ γούλισα κ' ἐγώ. β) Μεταφ., λαμβάνω Λεσβ. (Πολυχνῖτ.) Πελοπ. (Κάμπος Λακων.): Γούλισέ τα Κάμπος Λακων. 2) Πίνω ποσότητα ὑγροῦ τόσην, ὅσην δύναμαι νὰ καταπίω ἅπαξ, πίνω ὀλίγον Νίσυρ. — Λεξ. Δημητρ.: Δό μου νὰ βουλήσω ἓνα κοιν-νὶν νερό καὶ κἀκεν ὁ στόμας μου (κοιν-νὶν = κόκκος, ὀλίγον) Νίσυρ. 3) Ἀποπτύω τὸ ἐν τῷ στόματι ληφθὲν ὑγρὸν Νίσυρ. Ρόδ.: Ἐβούλησα κ' ἔβρεξά τον (ἔλαβα νερό εἰς τὸ στόμα καὶ τὸν κατάβρεξα) Νίσυρ. Βουλᾶ με (= μὲ καταβρέχει ἐκτοξεύων ὕδωρ ἀπὸ τοῦ στόματος αὐτοῦ) Ρόδ. Τὸ παιδὶν δὲν τὸ κατὰπεν τὸ φάρμακον, παρὰ τὸ βούλησεν αὐτόθ. Συνών. μ π ο υ χ ἱ ζ ω, μ π ο υ χ λ ι ὦ, π υ τ ὦ. Οἱ σημ. 2 καὶ 3 ἔχουν ἐκ παραδρομῆς συνταχθῇ εἰς τὸ λ. β ο υ λ ὦ. 4) Ἀναγ ο υ λ ι ἄ ρ ω 3β, τὸ ὁπ. βλ., Ἡπ. (Ζαγόρ.): Μὲ γούλ'σι τοῦ φαγ'τό. Συνών. ἀ ν α κ α τ ε ὕ ω Α2, ἀ ν α κ α τ ὶ ὠ Α2.

